

[Malchau.]

er det vigtigste, nemlig hvad der skal være strafbart. Derimod kan der vel nok paa et eller andet Punkt være Uenighed om, hvilken Straf der skal være for de enkelte Forseelser.

Imidlertid kan det jo ikke nægtes, at der i det forløbne Aar har været en hel Del Uro om denne Lov, og der har været fremsat en endog stærk Kritik af den, en Kritik, som dog efter min Mening i ret høj Grad har skudt over Maalet. Efter min Opfattelse har Loven nemlig stort set baade faaet den rette Affattelse og virket efter sin Hensigt. Dette hindrer naturligvis ikke, at i hvert Tilfælde enkelte Bestemmelser i Loven kunde trænge til fornyet Overvejelse og eventuel Korrigering, og jeg ser intet mærkeligt deri, men finder det tværtimod naturligt, at Loven underkastes en Gennemgang og Revision, efter at der er forløbet en passende Tid, lang nok til at indhøste Erfaringer om Lovens Virkninger og dens eventuelle Mangler, og efter at der har været Lejlighed til at se, hvorledes Praksis har formet sig.

Det Lovforslag, vi her i Dag behandler, er jo bygget op paa Grundlag af den Betænkning med tilhørende Forslag, der, saaledes som det er nævnt af den højtærede Justitsminister, er afgivet af det af Justitsministeren den 21. November 1945 nedsatte Udvalg. Resultatet, det vil sige det Forslag, der her er til Behandling, kan i Betragtning af den stærke Kritik, der er kommet til Orde paa forskellig Maade og ved forskellige Lejligheder fra baade sagkyndig og ikke-sagkyndig Side, ikke siges at være særlig opsigtsvækkende, og det kan ikke siges at betyde nogen Omkalfatring af Loven af 1. Juni 1945. Jeg vil paa Baggrund af, hvad der er sagt og skrevet om denne Lov, og under Hensyn til, som det foreliggende Lovforslag ser ud, som Lægmand gerne have Lov til at sige, at jeg mener, at man herom passende kunde bruge det Udtryk: Bjerget lavede til Barsel og fødte en Mus.

Ved Lovforslaget, som det her er forelagt, sker der bl. a. det, at man tager Hensyn til den nuværende Domspraksis; om det saa er rigtigt eller ej at gøre det, kan naturligvis diskuteres. Det oprindelige Forslag om at nedsætte Mindstestrafpen til 1 Aar er jo ved Behandlingen i det andet høje Ting ændret saaledes, at Mindstestrafpen skal være 2 Aar. Naar man i sin Tid indførte som Mindstestraf 4 Aar i § 3, Stk. 3, var det jo med den Begrundelse, at det kun var de virkelig grove Forhold, der skulde straffes efter Straffelovstillægget. Dette Synspunkt er altsaa ikke i Praksis op-

retholdt eller gennemført, og det finder jeg i og for sig er beklageligt. Men jeg for min Part indrømmer, at naar det nu er Tilfældet, at man ikke har opretholdt denne Praksis, maa man ogsaa tage Følgerne deraf. Derfor kan jeg ogsaa tiltræde, at man nu nedsætter Mindstestrafpen til 2 Aar, saa at Lovens Ord og Domspraksis kommer i Overensstemmelse med hinanden. Der vil som Følge heraf heller ikke kunne blive Tale om nogen almindelig Revision af de allerede afsagte Domme, og det vil jeg i Almindelighed anse for at være en Fordel. Mindstestrafpen, Fængsel i 2 Aar, er jo den samme som den, der er fastsat i Borgerlig Straffelov § 110 for den, der bærer Vaaben imod den danske Stat, eller som under Krig eller truende Udsigt til Krig yder Fjenden Bistand ved Raad eller Daad.

Efter det foreliggende Lovforslag kan under formildende Omstændigheder Straffen nedsættes til Fængsel i 1 Aar. I § 3 tager man bl. a. Hensyn til de særlige Forhold og den særlige Tilknytning, det tyske Mindretal i Sønderjylland havde til Besættelsesmagten, navnlig naar de paagældende har gjort tysk Fronttjeneste uden for Danmark. Jeg vil gerne i Tilknytning hertil sige, at jeg er blevet gjort bekendt med, at der skal være afsagt imellem 400 og 450 Domme i saadanne Sager, der vedrører Medlemmer af det tyske Mindretal, som har gjort tysk Fronttjeneste uden for Danmark, medens der endnu henstaar uafsluttet mellem 200 og 250 af disse Sager. Mange af de paadømte Sager er for længst paakendt af begge Instanser, og der har, efter hvad der er oplyst over for mig, efterhaanden udviklet sig en fast Praksis, hvorefter de tysksindede frivillige til Waffen SS faar en Straf af Fængsel i 2 Aar, naar der ikke er særlige Omstændigheder til Stede. De skulde saaledes faa den samme Straf som de tiltalte, der har været i Frikorps Danmark, og det er naturligt, at der tages et vist Hensyn til det tyske Mindretal paa Grund af den særlige Tilknytning, det har til det tyske Folk og den nazistiske Propagandas Pres paa dem, saa at de altsaa slipper med samme Straf som Frikorpsmændene. Men jeg vil gerne have Lov til at gøre opmærksom paa, at det har vist sig i den senere Tid dernede i Sønderjylland, at man er naaet frem til saakaldte Varulvebander, og at Medlemmerne heraf i betydeligt Omfang er rekruteret blandt tidligere Fanger fra Faarhuslejren, altsaa tilhørende det tyske Mindretal.

Jeg er naturligvis indforstaaet med, at der maa tages et vist Hensyn til dette tyske Mindretal, og jeg forstod paa det ærede